

Pesterzsébet, 1898. október. 11. – Budapest, 1980. január 15.

Elsőgenerációs munkáscsaládból származott. Édesapja rakodómunkás volt. 1912-ben vasesztergályos inasnak állt a Futó utcai liftgyárban. 1916-ban, a gyárban lett tagja a vasasszakszervezetnek. Ez év májusában megkapta a katonai behívót; a géppuska tanfolyamról a budapesti 32. gyalogezred kötelékében egyenesen az erdélyi frontra került. Később az olasz fronton szolgált, 1918. októberben a Piavénál angol fogságba esett. Tizennégy hónapot töltött hadifogolytáborban. 1919 decemberében Budapestre érkezett, vissza térhetett a liftgyár esztergapadjához. A gyárat rövidesen bezártak, ekkor hat évig a Ganz Villamossági Gyárban dolgozott. 1929 és 1932 között munkanélküli; idejének nagy részét a vasasszakszervezet Magdolna utcai székházában töltötte, négy féléven keresztül látogatta a Braun Soma vezette, a munkások műveltségét gyarapító szemináriumokat. 1930-ban beválasztották a vasasszakszervezet központi vezetőségébe, majd 1931-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1932-ben kapott újra munkát, ekkor a Ganz Vagon – gyárba került. Az 545-ös műhely mestere lett. 1938-ban a gyár szakszervezeti főbizalmijává választották. Az 1944. október 15-i nyilas hatalom átvétel után illegalitásba kényszerült. 1945 februárjában a Ganz – gyárak (Ganz Villamossági Gép- Wagggon – és Hajógyár) üzemi bizottságának elnökévé választották. A cég 1946. december 1-jei állami kezelésbe vétele után a gyáróriás vezérigazgatójává nevezték ki. 1945-ben belépett a Magyar Kommunista Párta. 1948-tól a Magyar Dolgozók Pártja tagja. 1948. június 15-étől az MDP Központi Vezetősége pót-, majd 1951. március 1-jétől 1956-ig rendes tagja. Az 1947. augusztus 31-i országgyűlési képviselőválasztásokon, a fővárosi listán pótképviselő lett. 1949. január 29-én behívták a törvényhozásba. Az 1949. május 15-i országgyűlési választásokon ismét a nagy-budapesti listáról lett képviselő. 1953. május 17-én ugyancsak bekerült a törvényhozásba. Ő terjesztette be az új tanács törvényről szóló törvényjavaslatot a parlament 1954. szeptember 21-i ülésén, egyben javasolta, hogy iktassanak törvénybe egy, a főváros jogellátására vonatkozó külön paragrafust. 1949 júniusában behívták a pártközpontba, és közölték vele; őt jelölik Budapest polgármesterévé. Hiába próbált tiltakozni, a tisztséget el kellett fogadnia. Közigazgatási gyakorlata nem volt, a főváros gondjait, terveit ismerte, mivel 1945. októbertől tagja volt a törvényhatósági bizottságnak, továbbá 1945 és 1947 között lakóhelyén, Kispesten a képviselő-testületben is dolgozott. A fővárosi törvényhatósági bizottság 1949. július 20-i ülésén választották meg formálisan polgármesternek, 1950. június 15-ig töltötte be a posztot. Az 1950. október 22-i országos tanácsválasztások után az Ideiglenes Városi Tanács Végrehajtó Bizottsága elnöke volt; a Fővárosi Tanács 1950. november 3-i alakuló ülésén elnökké választották. Két választási cikluson keresztül volt Budapest tanácselnöke: az első ciklusban 1954. november 28-ig, a második ciklusban 1958. november 16-ig. Vezetése alatt került sor 1950. január 1-jével Nagy – Budapest létrehozására, valamint a közigazgatás szervezeti átalakítására, a tanácsrendszer kiépítésére. 1956-ban levelező tagozaton befejezte az ELTE jogi karát. Az 1956-os forradalom napjaiban, november 1-jéig a városházán tartózkodott, és igyekezett követni az eseményeket. Ekkor tudomásul vette, hogy a Fővárosi Tanács Végrehajtó Bizottsága helyett a volt koalíciós pártok által delegált küldöttekből megalakult a Fővárosi Nemzeti Bizottság – aminek ő nem lett tagja –, és visszavonult. A forradalom után visszaállt

visszatérhetett a tanácselnöki posztjára. Az MSZMP PB 1958. szeptember 23-i ülésén döntöttek nyugdíjazásáról.

A közéletben továbbra is szerepet vállalt: 1954–1960 között a Hazafias Népfront Országos Tanács elnökségi tagja, 1958. november 16-ától haláláig országgyűlési képviselő volt, előbb a Hazafias Népfront budapesti listáján, 1967. március 19-étől Budapest 33. számú, 1975. június 15-én Budapest 30. számú egyéni választókerületéből jutott be a törvényhozásba. 1963–1970 között az Elnöki Tanács tagja volt. 1978-ban megkapta a főváros Pro Urbe-díjat.